

SOCIALISTERNA - VÄLFÄRDSPARTIET
MIGRATIONSPOLITISKT
PROGRAM

Antaget vid medlemsmöte den 20 september 2020

Migrationspolitiskt program för Socialisterna –Välfärdspartiet

Antaget vid medlemsmöte den 20 september 2020

INLEDNING OCH IDEOLOGISKA UTGÅNGSPUNKTER

Ingen i svensk politik kommer längre undan frågorna om invandring och migration.

Samhällsutvecklingen och den politiska debatten har lett oss hit, men efter flyktingkrisen 2015 har de frågorna blivit mer akuta än någonsin. Under 2010-talet har 1,2 miljoner uppehållstillstånd beviljats. Andelen utrikesfödda bland Sveriges befolkning uppgår nu till 19 procent. Det kan jämföras med motsvarande andel bland USA:s befolkning, som inte översteg 15 procent under årtiondena kring år 1900, då invandringen dit var som störst. De undersökningar som gjorts på senare tid säger alla samma sak: invandringen är en av de frågor som ses som viktigast av svenska väljare. I en undersökning som gjordes bland LO-väljare efter valet 2018 var det fler som angav invandringen som den viktigaste frågan för dem när de valde parti än någon annan fråga.

En grundlig socialistisk analys av migrationsfrågan har saknats, likaså försök att på allvar utforma en socialistisk migrationspolitisk linje. Som en följd av bl.a. det har det politiska landskapet helt omdanats. Som socialister måste vi nu formulera svar och politiska förslag på migrationsområdet som utgår från arbetarnas intressen i samhället.

Förenklat går det att dela in deltagarna i vår tids stora invandringsdebatt i två läger. Det ena lägret gör invandringen till hela politikens mittpunkt. För denna sida handlar allt om hur många, eller snarare hur få, som ska få invandra till Sverige. Invandring ses som roten till alla samhällsproblem. I synnerhet förnekas den roll som den kapitalistiska världsordningen spelar för att ge upphov till världens migrationsströmmar, genom underordning och exploatering av jordens fattiga länder och genom de dominerande makternas krigsföretag.

Det andra lägret vill överhuvudtaget inte diskutera hur stor invandringen till Sverige ska vara. Där stämplas alla begränsningar av invandringen som rasism. Den som vill se minskad invandring anklagas för att vara fördomsfull, rasistisk och nationalistisk. Detta läger förnekar att invandringen skulle kunna påverka arbetarklassens livsmiljöer negativt. Likaså förnekas att invandringen alls skulle kunna påverka och fördjupa redan existerande samhällsproblem.

Vi är ett socialistiskt parti. Vår politik står i total opposition till de båda läger vi beskrivit. På alla politiska områden utgår vi från hur vår politik påverkar arbetarklassens ställning i samhället, både i Sverige och internationellt. Vår politik får aldrig leda till att det arbetande folkets materiella villkor försämrats, vare sig i Sverige eller i övriga världen. Vårt migrationspolitiska program ska inte ses för sig utan i relation till vårt mål om ett i grunden helt annorlunda samhällssystem. Vårt övergripande perspektiv på frågorna om migration kan därför inte vara att alla ska ha rätt att fly, utan är istället att alla ska ha rätt att slippa fly.

Detta är vårt migrationspolitiska program. I det behandlar vi de centrala frågorna om migrationen till Sverige men också den angränsande frågan om integrationen. Vi beskriver också hur vår politik på dessa områden förhåller sig till vår övriga politik för en socialistisk samhällsförändring.

SOCIALISTERNA – VÄLFÄRDSPARTIET SKILJER PÅ ARBETSKRAFTSINVANDRING OCH FLYKTINGINVANDRING

Runtom i världen lämnar människor sina hem på flykt undan krig och förföljelse, men också för att undkomma fattigdom eller för att skapa sig ett bättre liv. Migration sker med andra ord av flera olika skäl, och därför kan vi inte behandla all migration på samma sätt. Invandringens orsaker och karaktär måste avspeglas i hur vi ser på den politiskt.

Det finns två huvudsakliga slag av invandring: arbetskraftsinvandring och asyl- eller flyktinginvandring. Arbetskraftsinvandring sker av ekonomiska skäl, för att fly fattigdom och få ett bättre liv. Asyl- eller flyktinginvandring sker för att undkomma krig och förföljelse. Övriga skäl till invandring, som anhöriginvandring, dvs. invandring av anhöriga till dem som redan invandrat, är närmast att betrakta som underkategorier till de två huvudtyperna. Socialisterna – Valfärdspartiet menar att de två slagen av invandring ska behandlas på i grunden olika sätt. Vi motsätter oss en sammanblandning av dem. Sådan sammanblandning leder till att flyktinginvandring blir en form av förtäckt arbetskraftsinvandring.

Konkret innebär detta att vi är motståndare till det s.k. spårbytet, som tillåter den som fått avslag på en ansökan om asyl att istället söka arbetstillstånd, dvs. tillstånd att stanna i Sverige som arbetskraftsinvandrare. Vi är också motståndare till den ordning som idag råder där flyktinginvandrare som fått tillfälliga uppehållstillstånd kan få ett permanent uppehållstillstånd om de visar att de fått ett arbete.

SOCIALISTERNA – VÄLFÄRDSPARTIETS SYN PÅ ARBETSKRAFTSINVANDRING

Arbetskraftsinvandring är invandring som sker av ekonomiska skäl. Den motiveras alltså av våra egna ekonomiska hänsyn, inte av hänsyn till människorna som invandrar. För Socialisterna – Valfärdspartiet är det hänsynen till samhällsekonomin och arbetarklassens läge som är relevant, inte hänsynen till enskilda verksamheters behov, än mindre till vinstintresset hos enskilda kapitalister.

Vi moraliserar inte över dem som utvandrar av ekonomiska skäl. Det är fattigdom och brist på framtidsutsikter som är skälet att de lämnar sina hem. Dessa människor är inte lycksökare. Men fattigdomen i ett land kräver en lösning där, på plats, och kan inte vara ett skäl till att tillåta arbetskraftsinvandring till Sverige. Det vore att genom ökad lönekonkurrens låta den enes desperation och utsatthet gå ut över den andres ställning i förhållande till kapitalintressena. Det är att ställa arbetare mot arbetare och det gör vi aldrig.

Det enda situation då vi vill tillåta arbetskraftsinvandring är om det föreligger brist på arbetskraft inom ett visst område och att den bristen påverkar den samhällsekonomiska utvecklingen negativt. Om en sådan brist föreligger, då kan det komma i fråga att tillåta arbetskraftsinvandring och bevilja arbetstillstånd för sådana arbetare som har de yrkeskunskaper som det finns behov av på arbetsmarknaden.

Arbetskraftsinvandringen ska på detta sätt uppfylla det grundläggande krav som Socialisterna – Valfärdspartiet ställer upp för all invandring, nämligen att den ska vara reglerad. Att reglera arbetskraftsinvandringen är att reglera och begränsa arbetskraftsutbudet. Detta stärker arbetarna i förhållande till kapitalisterna genom konkurrensbegränsning. Det är ingen slump att kapitalet och dess politiska gren tvärtom vill öka arbetskraftsutbudet för att sätta press nedåt på lönerna och öka sina vinster.

Praktiskt sett innebär kravet på att arbetskraftsinvandringen ska vara reglerad att en myndighet ska pröva om det föreligger brist på arbetskraft innan arbetare från andra länder ges arbetstillstånd i Sverige. Den arbetsgivare som önskar anställa utländsk arbetskraft får ansöka hos myndigheten om arbetstillstånd för de arbetare från utlandet som man vill anställa. Det åligger en sådan arbetsgivare att bevisa att det finns en brist på arbetskraft av det aktuella slaget i Sverige. Myndigheten avgör om arbetsgivaren har förmått bevisa detta. Innan arbetstillstånd beviljas ska fackföreningarna inom den berörda sektorn ges tillfälle att yttra sig. Om någon av dessa fackföreningar motsätter sig att det sökta arbetstillståndet beviljas, ska det krävas mycket starka skäl för att myndigheten ska bifalla ansökan.

Arbetskraftsbrist råder det inte om det finns arbetskraft i Sverige som genom rimliga utbildnings- och omställningsinsatser kan komma i fråga för de arbetsuppgifter som det rör sig om. Det gäller även om den lediga arbetskraften tillhör en grupp som står längre från arbetsmarknaden, t.ex. arbetare med funktionsnedsättning eller nyanlända invandrare. Om sådan inhemsk arbetskraft kan komma i fråga för det aktuella arbetet, om än med vissa anpassningar och utbildningsinsatser, kan det inte anses föreligga arbetskraftsbrist. Ansökan om arbetstillstånd ska då avslås.

Vid sidan om kravet på att visa det finns en arbetskraftsbrist bör det åligga den arbetsgivare som vill ta in i arbetskraft i Sverige att visa att det finns bostäder ordnade åt de arbetare som är tilltänkta att komma till Sverige för att arbeta. Ett allmänt skötsamhetskrav bör också gälla för arbetsgivaren, så att inte arbetsgivare som vansköter t.ex. arbetsmiljö eller skattebetalningar kan ta in arbetskraft från utlandet. Om det finns kollektivavtal i den aktuella branschen, bör endast arbetsgivare som tecknat kollektivavtal få en ansökan om arbetstillstånd beviljad.

Den ordning som Socialisterna – Valförbundet vill se för arbetskraftsinvandring har stora likheter med den modell som gällde i Sverige före de borgerliga partiernas och Miljöpartiets avreglering av arbetskraftsinvandringen 2008. Det var då länsarbetsnämnderna som prövade om det fanns behov av arbetskraft av det slag som en ansökan om arbetstillstånd gällde (arbetsmarknadsprövning). Fackföreningar fick tillfälle att yttra sig över ansökningar om arbetstillstånd.

Arbetskraftsinvandringen sker nu, efter avregleringen 2008, till övervägande del till sektorer utan brist på arbetskraft. Föga förvånande visar forskningen att arbetskraftsinvandrarna får lägre löner och sämre villkor än de infödda arbetarna. Lönedumpning och utnyttjande är alltså vad 2008 års avreglering av arbetskraftsinvandringen har gett oss. Hela sektorer – som restaurang-, transport- och städbranscherna – förslummas. Konkurrensen snedvrids för företag som inte fuskar utan betalar avtalsenliga löner. Arbetskraftsinvandrarna försätts i en extrem beroendesituation i förhållande till arbetsgivaren, som förses med en outsinlig källa av desperat och därför tjänstvillig arbetskraft.

Inte nog med att arbetsgivarna har makten över arbetet, de har också makten över huruvida man ska få stanna i Sverige. Facklig organisering är i praktiken omöjlig bland arbetskraftsinvandrarna. Dels på grund av deras oerhört utsatta ställning på arbetsplatsen, dels då de saknar anknytning till och kunskaper om svenskt arbetsliv och svensk arbetarrörelse liksom i många fall kunskaper i svenska. Arbetskraftsinvandrarna saknar också rösträtt i riksdagsvalen, vilket gör politisk organisering bland dem särskilt svår.

Det räcker med att arbetskraftsinvandringen är avreglerad för att arbetsgivarnas ställning ska stärkas. Redan möjligheten att ersätta den inhemska arbetskraften med arbetskraft från utlandet ger arbetsgivaren ett effektivt verktyg för att mota krav på höjda löner och förbättrade villkor. Arbetarna vet att de kan bli utbytta mot fogliga och billiga ersättare när som helst. En klassbaserad linje när det gäller arbetskraftsinvandring måste alltså bygga på återreglering.

Fri rörlighet för arbetskraft är inskriven i EU:s fördrag och Sverige har inte som medlemsstat i EU rätt att inskränka den genom att exempelvis införa krav på arbetsmarknadsprövning. Detta är en av flera orsaker till att Socialisterna – Valförbundet bestämt hävdar att ett utträde ur EU är nödvändigt. Vi nöjer oss dock inte med det. Tills ett svenskt EU-utträde sker är vår politik att sätta försvaret av arbetarnas intressen före intresset av att i alla lägen följa EU:s regler. För oss är en klassbaserad politik i fråga om arbetskraftsinvandring så viktig att vi inte kan ta hänsyn till EU:s regler på området. Arbetskraftsinvandringen från EU-länderna ska därför regleras på samma sätt som arbetskraftsinvandring från övriga världen.

Socialisterna – Valfärdspartiet vill dock göra ett undantag från kravet på arbetstillstånd. Den gemensamma nordiska arbetsmarknaden, som vi haft sedan mitten av 1950-talet, bör bevaras. Arbetskraftsinvandring från de nordiska länderna innebär inte någon risk för lönedumpning med tanke på att löner och villkor där i huvudsak motsvarar svenska. Arbetare från Finland, Norge, Danmark och Island ska därför även i fortsättningen ha rätt att arbeta i Sverige utan arbetstillstånd.

SOCIALISTERNA – VÄLFÄRDSPARTIETS SYN PÅ FLYKTINGINVANDRING

Flyktinginvandring skiljer sig från arbetskraftsinvandring. Flyktinginvandring har vi för att hjälpa människor på flykt, inte för vår egen skull. Sverige ska ta sin del av ansvaret för att ta emot världens flyktingar. Vi ska hjälpa till att bereda skydd åt dem i världen som tvingas på flykt undan krig, förföljelse och förtryck. Detta är en självklar utgångspunkt för Socialisterna – Valfärdspartiet.

Även på flyktinginvandringens område håller vi dock fast vid våra grundläggande politiska principer. Flyktinginvandring får inte, lika lite som något annat, leda till att arbetarklassens villkor försämras, eller att dess ställning i förhållande till kapitalet påverkas negativt. Därför är det lätt för oss att instämma med statens invandrarutredning, som i sitt slutbetänkande från 1974 ställde upp målet om jämlikhet mellan invandrare och infödda, och uttalade följande:

”En förutsättning för att jämlikhetsmålet skall kunna nås är att invandringen hela tiden anpassas till samhällets möjligheter att ge invandrarna arbete, bostad, social omvårdnad och utbildning på samma villkor som befolkningen i övrigt. En grundläggande utgångspunkt för svensk invandringspolitik bör därför liksom hittills vara att invandringen inte skall motverka den önskvärda utvecklingen på andra samhällsområden”.

Flyktinginvandringen kan inte heller undantas från krav på utvidgad och fördjupad demokrati. Flyktinginvandringen påverkar många, och de som påverkas av den ska ha rätt till demokratiskt inflytande över den. Vår ideologiska grundhållning leder oss fram till slutsatsen att även flyktinginvandringen ska vara reglerad. I det begreppet ligger att den ska vara demokratiskt förankrad, hållbar och klassbaserad.

En demokratiskt förankrad flyktinginvandring är en flyktinginvandring om vars storlek det fattas demokratiska beslut. Det har sagts vara rasistiskt att tala om invandringens ”volym”. Detta avvisar Socialisterna – Valfärdspartiet. Det är en fråga om demokrati!

En hållbar och klassbaserad flyktinginvandring är en invandring som, med den statliga invandrarutredningens ord, inte motverkar den önskvärda utvecklingen på andra samhällsområden. Det betyder att det måste finnas bostäder åt dem som kommer, skolplatser åt barnen, utbildningsplatser och arbeten åt de vuxna, en tillräckligt rustad socialtjänst, en välfungerande arbetsmarknad med stark efterfrågan på arbetskraft. För att nämna några av de praktiskt inriktade krav som måste ställas. Om denna linje inte upprätthålls riskerar flyktinginvandringen att leda till bostadsbrist, brist på skolplatser, arbetslöshet, press nedåt på löner, förslumning och ett urholkat socialt skyddsnet.

En hållbar och klassbaserad flyktinginvandring är också en invandring som inte förstärker segregationen och skapar fler s.k. utanförskapsområden. För att arbetarklassen ska kunna flytta fram sina positioner i samhället krävs organisering och enighet. Ur den synpunkten är all form av etnifiering och kulturell splittring mellan infödda och invandrare en fara. Sådan splittring gör det svårare för arbetare att se sig som förbundna mot en gemensam motståndare. Socialisterna – Valfärdspartiet tar avstånd från krav på kulturell likriktning, försvenskning, men vi betonar samtidigt vikten av gemensamma värderingsmässiga ramar i samhället i de grundläggande frågorna – kvinnors, barns och sexuella minoriteters rättigheter, sekularism, yttrandefrihet, rättskipning i domstolars och inte släktens regi, osv. Flyktinginvandringen får

inte äventyra upprätthållandet av dessa ramar. I annat fall hotas vårt sekulära statsskick och arbetarklassens organisering.

Andra sociala faktorer måste också beaktas när det bedöms hur en hållbar och klassbaserad invandring ser ut. Invandrargrupper är t.ex. överrepresenterade när det gäller brottslighet. Man måste därför fästa särskild vikt vid att säkerställa att flyktinginvandringen inte leder till ökad otrygghet och uppluckrad ordning i arbetarnas boende- och livsmiljöer.

För att flyktinginvandringen ska kunna vara demokratiskt förankrad, hållbar och klassbaserad måste de politiska organen ges kontroll över hur många flyktinginvandrare som Sverige ska ta emot. Årliga riksdagsbeslut bör fattas där antalet fastställs. På så vis uppnås den demokratiska förankringen. Som socialister kommer vi att rösta om flyktingmottagandet i enlighet med vår bedömning av hur flyktinginvandringen påverkar arbetarklassens materiella villkor. Vi kommer att stå för ett ökat flyktingmottagande när flyktingströmmarna i världen ökar, så långt det är möjligt utan att försämra de materiella villkoren för det arbetande folket i Sverige. Om flyktingströmmar uppkommer i Sveriges närområde, på grund av krig eller något annat skäl, måste Sverige givetvis ta ett större ansvar. I en sådan situation krävs det större uppoffringar av hela landet, och kvoten bör sättas högre.

Ett system med årliga av riksdagen beslutade kvoter av flyktinginvandrare har många fördelar framför dagens asylsystem.

Idag styrs möjligheterna att flyktinginvandra till Sverige av huruvida man lyckas ta sig in på svensk mark för att söka asyl. Någon begränsning av hur många som kan ges asyl finns inte utan det beror på hur många som tar sig in och hur många bland dem som har asylskäl. Dagens system uppfyller därför inte kravet vi ställer på demokratisk förankring av migrationspolitiken. Tillfälligheternas spel avgör hur många som kommer och hur många som får stanna, inte demokratiska beslut.

Eftersom det idag inte kan förutses hur många som kommer kan inte heller kravet tillgodoses att flyktinginvandringen ska vara hållbar och klassbaserad. Migrationsverket publicerar regelbundna prognoser. I en prognos från juli 2019 förutspås att ca 300 000 asylsökande och anhöriginvandrare kommer att komma till Sverige fram till 2022. Inte alla de som tar sig hit kommer att få stanna, men siffrornas storlek och den stora osäkerheten kring dem vittnar om att det inte är möjligt med dagens regler att genomföra en tillräcklig samhällsplanering. Ingen vet hur stor flyktinginvandringen kommer att vara, och därför kan ingen heller veta hur effekterna – på bostadsmarknaden, arbetsmarknaden, inom vård, skola och omsorg, för kommunernas ekonomi, för arbetarnas boende- och livsmiljöer – kommer att bli.

Ett system där storleken på flyktinginvandringen styrs på förhand genom demokratiska beslut kan också göras rättvisare än dagens system. För närvarande saknas möjlighet att påverka sammansättningen av dem som kommer vad gäller inkomst, kön, ursprungsland, skälen till att man lämnat hemlandet, osv. I praktiken är det människosmugglare som bestämmer vilka som tar sig hit, förbi alla de hinder som politikerna skapat. Att anlita människosmugglare kräver pengar och kontakter, och utan de förutsättningarna blir det omöjligt att ta sig hit. Könsrollerna i ursprungsländerna påverkar också, och idag har vi ett kraftigt överskott av män bland dem som kommer.

Med ett kvotsystem kan vi påverka vilka som kommer. Vi kan välja att prioritera barn, kvinnor, särskilt utsatta politiska flyktingar (fackliga och politiska ledare, t.ex.), hbtq-personer. De som inte har pengar och kontakter kan få chansen. Därigenom berövar vi människosmugglarna sin makt och sin inkomstkälla.

Men vi stänger ju gränsen för alla dem som inte ingår i kvoten, kan man invända. Är det humant? Svaret på den frågan är att Sverige inte kan bereda skydd åt alla som önskar komma hit. Och då ställs vi oundvikligen inför svåra beslut när det gäller frågan om hur många – och vilka – vi ska låta invandra. Med årliga demokratiskt beslutade kvoter kommer de svåra frågorna upp på bordet och kan underkastas en öppen demokratisk debatt.

Även i dagens system besvarar man dessa frågor. Men det sker inte öppet. På papperet – och enligt vad de styrande politikerna säger – har alla som kommer till Sverige rätt att söka asyl här, och alla som har asylskäl ska få stanna. Man försvarar asylrätten, säger man. Men alla vet, utan att erkänna det, att dessa regler inte kan upprätthållas i verkliga livet. Då skulle långt fler komma än vad som kan ges ens det mest torftiga mottagande. Och långt fler än vad samhällsinfrastrukturen kan klara av.

Politiken idag går därför ut på att hindra så många som möjligt från att nå svensk mark, genom en kombination av fysiska hinder och hårdhet mot dem som kommer. Till de fysiska hindren hör visumkrav, gränskontroller, militariserad gränspolis inom EU, avtal med Turkiet om återsändande av asylsökande, transportörsansvar (straff för flygbolag och rederier som tar in flyktingar utan visum), EU:s regler om plikt att söka asyl i det första land man kommer till (Dublinförordningen), m.m. Som exempel på hårdhet mot dem som kommer kan nämnas tillfälliga uppehållstillstånd och försörjningskrav för anhöriginvandring.

Det är alltså inte så att man stänger en gräns som är öppen när man inför ett kvotflyktingssystem. Man är istället uppriktig med att gränsen inte är öppen, och inte heller kan vara det. Och man försöker istället skapa rättvisa och förutsägbarhet i hur många – och vilka – som man låter resa in.

Om man tar det steget, inför en reglerad flyktinginvandring som är demokratiskt förankrad, hållbar och klassbaserad, då kan man också sluta reglera invandringen genom att vara hård mot dem som får resa in. De som får komma ska enligt vår uppfattning ges permanenta uppehållstillstånd och ett gott mottagande. De vet när de kommer hit att de får stanna, och behöver inte tillbringa år i ovisshet under handläggningen av sina asylärenden för att därefter kanske utvisas. De ska ha rätt att ta med sin närmaste familj. Anhöriginvandring ska ingå i den beslutade kvoten. Rätten till anhöriginvandring ska inte sättas ur spel av försörjningskrav, dvs. krav på att den som invandrar ska kunna försörja sin familj innan familjen får invandra. Frågorna om bostad, arbete och utbildningsplatser ska vara lösta innan flyktingarna anländer till Sverige. Detta kommer då att vara möjligt eftersom man på förhand bestämmer hur många som ska få komma istället för att som idag vara tvungen att förlita sig på osäkra prognoser som kan slå väldigt fel.

Men hur gör man med dem som faktiskt kommer hit vid sidan av de beslutade kvoterna?

Utgångspunkten är förstås att det är de som valts ut att ingå i de beslutade kvoterna som har rätt till inresa, inte andra. Det betyder att de som kommer till svensk mark utan att ha beviljats uppehållstillstånd som kvotflykting ska skickas tillbaka till det land som de närmast kom ifrån. Om det inte gäller så tappar kvotflyktingssystemet sin trovärdighet och flyktinginvandringen slutar att vara reglerad.

Denna regel kan dock inte vara undantagslös. Man kan inte kasta ut folk ut i brinnande krig eller in i tortyrkammare. I de särskilda fall där det finns sådana risker måste Sverige bereda någon form av skydd. I första hand bör det ske genom att personerna i fråga genom svensk försorg tas emot i ett annat säkert land. Endast i undantagsfall bör ett tillfälligt skydd ges i Sverige. De som tas emot i Sverige får då avräknas från den kvot som ska beslutas nästföljande år.

SOCIALISTERNA – VÄLFÄRDSPARTIETS SYN PÅ INTEGRATION

Frågan om hur invandringen ska regleras och hur stor den ska vara är intimt förbunden med frågan om hur invandrare som kommer till Sverige ska tas emot och kunna integreras.

Vi menar, som redan har berörts, att invandringen inte får äventyra upprätthållandet av gemensamma värderingsmässiga ramar i samhället i de grundläggande frågorna om kvinnors, barns och hbtq-personers rättigheter, sekularism, yttrandefrihet, rättskipning i domstolars och inte släktens regi, osv. Vi värnar om medborgaridealet, där medborgarskapet innebär skyldigheter och inte bara rättigheter. Vi strävar efter att organisera arbetarklassen, och det förutsätter ett mått av kulturell och värderingsmässig enhet inom den. Vi slår vakt om jämlikhetstanken, invandrade och infödda har samma rättigheter och skyldigheter i samhället. Då kan inte invandrare och infödda leva i parallella samhällen utan att mötas. Den galopperande segregationen ska motas och minska.

Detta innebär att vi tar avstånd från den syn på mångkultur som varit förhärskande i Sverige under de senaste årtiondena. Alla kulturella uttryck är inte välkomna. Religiösa skolor och förskolor, hedersförtryck, statsbidrag till reaktionära trossamfund, är alla företeelser som vi inte tolererar.

Vi kommer helt enkelt att föra en mycket mer offensiv integrationspolitik än den som förs idag. Vi ställer ut löftet till dem som invandrar att de ska bli en del av vårt samhälle på samma villkor som de som lever här idag. Men det löftet motsvaras av krav på lojalitet med det gemensamma samhällsbygget och de grunder som det vilar på.

ÖVERGÅNGEN FRÅN DAGENS MIGRATIONSPOLITIK TILL VÅR MIGRATIONSPOLITIK

Vår migrationspolitik skiljer sig tydligt åt från den migrationspolitik som förs idag. Det blir en stort skifte vid övergången till en ny politik. De som redan kommit hit som arbetskrafts- och flyktinginvandrare har gjort det med en förväntan om att bli behandlade enligt de regler som hittills gällt. Det är inte deras fel att dessa regler har lett till en ohållbar utveckling i Sverige.

En självklarhet är förstås att samtliga meddelade uppehållstillstånd ska fortsätta att gälla den dagen vi genomför vår migrationspolitik. Ingen som fått besked om att man får stanna i Sverige ska kastas ut. Det gäller både dem som fått arbetstillstånd som arbetskraftsinvandrare och dem som fått uppehållstillstånd på grund av asylskäl.

De som redan finns här i landet när vår migrationspolitik genomförs ska ha rätt att söka asyl här enligt det regelverk som gällde när de kom hit. Om asylskäl föreligger, ska de ges uppehållstillstånd. Om asylskäl inte föreligger, ska de lämna Sverige. De som redan finns i landet ska alltså inte tvingas lämna Sverige bara på den grunden att de inte ingår i den kvot av flyktingar som riksdagen fattar beslut om enligt nya regler.

SOCIALISTERNA – VÄLFÄRDSPARTIETS MIGRATIONSPOLITIK I ETT INTERNATIONELLT PERSPEKTIV

Vår migrationspolitik är utformad så att den svenska arbetarklassens intressen inte missgynnas av den. Arbetarna och arbetarrörelsen i andra länder gagnas inte av att arbetare i Sverige och den svenska arbetarrörelsen tvingas till reträtt.

Som socialister är vi dock också en del av den internationella arbetarrörelsen. Det betyder att vi måste utforma vår politik även utifrån hur den påverkar arbetare i alla länder, inte bara i Sverige.

Vi måste då angripa problemet vid roten. Därför behöver vi en politik som bekämpar migrationens orsaker. Om människor flyr från krig och förföljelse, hur kan vi bidra till att få slut på krigen och

förföljelsen? Om människor flyr från fattigdom, hur bekämpar vi den fattigdomen? Om man lämnar sitt land för att söka möjligheter åt sig och sin familj som inte finns i hemlandet, hur kan vi bidra till att fler möjligheter skapas åt människor där de bor? Att bekämpa migrationens orsaker kräver förstås att man har rätt politik på en rad andra områden än det migrationspolitiska.

Krig och förföljelser i världen bör Sverige motverka genom flera politiska åtgärder. Sanktioner och bojkotter mot regimer som förtrycker och mördar, på det utrikespolitiska och handelspolitiska området. På det försvars- och säkerhetspolitiska området kräver vi stoppad vapenexport till, och stoppat försvarssamarbete med, diktaturer och regimer som kränker mänskliga rättigheter, stopp för försvarssamarbete med Nato, där bl.a. den aggressiva regionala stormakten Turkiet ingår som medlem, avhopp från det militära samarbetet inom EU, som riskerar att göra Sverige till en bricka i de europeiska stormakternas geopolitiska spel. I en del fall bör Sverige också inträda mer offensivt för att skydda dem som förföljs, genom direkt stöd till väpnat motstånd, som det stöd vi lämnade till ANC under 1980-talet i dess kamp mot apartheidregimen i Sydafrika.

Självklart kan Sverige inte ensamt sätta stopp för krigen och ofriheten i världen. Men vi kan göra det vi kan, och det ska vi. Genom att föra en självständig utrikespolitik, i stället för att gå i NATO:s och EU:s ledband, kan vi åtminstone sluta att själva bidra till den katastrofala krigspolitik som bara sedan 2003 direkt eller indirekt lett till tre kollapsade statsbildningar i Mellanöstern (Irak, Libyen och Syrien), med miljoner flyktingar som följd.

Sverige kan bidra till kampen mot fattigdomen i världen genom en aktiv biståndspolitik. Med det nya kvotflyktingssystemet ska det inte få komma i fråga att biståndsmedel används till flyktingmottagande i Sverige. Biståndsmedlen ska istället gå till det som de är ämnade för, att finansiera projekt för utveckling av länderna i tredje världen, så att fattigdomen och bristen på framtidsutsikter där kan lindras.

På ett djupare plan ska vår politik – en socialistisk svensk regerings politik – syfta till att frigöra världens fattiga länder från deras underordnade ställning i det världskapitalistiska systemet. Där de tvingas öppna sina inhemska marknader för multinationella storföretag, och slopa stödet till sin inhemska produktion, för att få lån från internationella kapitalistiska institutioner som IMF (Internationella valutafonden) eller Världsbanken, eller för att själva få möjlighet att exportera till EU eller USA. Föga förvånande har den politiken inte lyckats ge några möjligheter för fattiga länder att bygga upp en egen produktion och en skapa en god ekonomisk utveckling. Ett exempel på detta är behandlingen av länderna i Västafrika, varifrån många utvandrar till Europa idag.

Vi tänker bekämpa den rådande ordningen på alla sätt vi kan, med målet att världens alla folk ska ha möjlighet att själva forma sin framtid. Kan vi sabotera för den kapitalistiska politiken inom de multinationella institutionerna, så gör det vi det. Kan vi åstadkomma mer genom att lämna dem, så gör vi det. Sverige ska agera självständigt i världen, tillsammans med andra som vill stödja oss, till skydd för dem som inte är tillräckligt starka att på egen hand stå emot det internationella kapitalets diktat.

Så, menar vi, bör fattigdomen i världen bekämpas och så undanröjs därmed också en stor del av orsakerna till att människor flyr och utvandrar.

